

Arrest

nr. 330 181 van 17 juli 2025
in de zaak X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
 Rotterdamstraat 53
 2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2025 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 6 maart 2025 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CUYPERS, die *loco* advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 augustus 2024 dient de eerste verzoekende partij een visumaanvraag in op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 21 augustus 2024 dient de tweede verzoekende partij een visumaanvraag in op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

1.3. Op 6 maart 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van het in punt 1.1. gevraagde visum. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,7 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door de vader M.Z.K. (...),° 01/04/1972 teneinde zijn vermoedelijke zoon M.Naj (...),° (...)2006 erkend vluchteling van Afghaanse origine te vervoegen in België.

Verzoeker kan zich niet beroepen op de bepalingen inzake "gezinshereniging" voorzien in art. in art. 10,1,1,7 van de wet van 15/12/1980 betreffende toegang tot het grondgebied, verblijf, vestiging en vreemdelingen aangezien zijn zoon momenteel opgesloten is in de gevangenis van Antwerpen.

Bijgevolg kan de voorwaarde van effectieve samenwoning vereist in voornoemd artikel niet worden voldaan.”

1.3. Op 6 maart 2025 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van het in punt 1.2. gevraagde visum. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 9,13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door het kind M.Naq. (...),° (...)2005 van Afghaanse nationaliteit teneinde zijn vermoedelijke broer M.Naj. (...),° (...)2006 erkend vluchteling van Afghaanse origine te vervoegen in België.

Verzoeker kan zich niet beroepen op de bepalingen inzake "gezinshereniging" voorzien in art. in art. 9,13 van de wet van 15/12/1980 betreffende toegang tot het grondgebied, verblijf, vestiging en vreemdelingen aangezien zijn broer momenteel opgesloten is in de gevangenis van Antwerpen.

Bijgevolg kan de voorwaarde van effectieve samenwoning vereist in voornoemd artikel niet worden voldaan.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9, 10 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemeen rechtsbeginsel, van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en als beginsel van Unierecht, van het gelijkheidsbeginsel als beginsel van Unierecht en zoals gewaarborgd door de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het doeltreffendheidsbeginsel als beginsel van Unierecht en van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

“Artikel 10, §1, eerste lid, 7° Vw. bepaalt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

7° [5 de ouders van een minderjarige vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus (...) tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, die met hem komen samenleven alvorens hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd wordt het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen. Indien de vreemdeling die vervoegd wordt, de leeftijd van achttien jaar bereikte gedurende of kort na diens procedure tot bekomen van internationale bescherming dan wel diens procedure tot bekomen van de toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45, kan de aanvraag tot gezinshereniging worden ingediend tot drie maanden na de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus dan wel de beslissing tot toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45.

De minister of zijn gemachtigde houdt bij de beoordeling van de laatstgenoemde termijn van drie maanden, rekening met bijzondere omstandigheden dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken;”

De vreemdelingenwet vereist dus voor de gezinshereniging met een niet-begeleide minderjarige vluchteling dat de gezinsherenigende ouder met hem komt “samenleven alvorens hij de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt”.

In de memorie van toelichting bij deze bepaling lezen we :

“Zodoende wordt er in artikel 10, § 1, eerste lid, 4”, derde streepje van de wet van 15 december 1980, een waarborg opgenomen met betrekking tot de minderjarige kinderen van een vreemdeling die als begunstigde van de internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten. Deze kinderen kunnen, in voorkomend geval van meerderjarigheid tijdens of kort (tot maximaal drie maanden) na de asielprocedure van de ouder, hun aanvraag gezinshereniging indienen tot drie maanden nadat de ouder die het recht op gezinshereniging opent, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten.

Tot slot is het belangrijk om aan te duiden dat de in onderhavige bepaling voorziene voorwaarde van samenwonen enkel geldt totdat het minderjarige kind in kwestie de leeftijd van achttien jaar bereikt heeft. Volgens het Hof van Justitie kan in voorkomend geval van meerderjarigheid immers niet vereist worden dat het ondertussen meerderjarig geworden kind, daadwerkelijk met de ouder in België komt samenwonen maar volstaat het dat beiden een daadwerkelijk gezinsleven onderhouden op het Belgische grondgebied. Het daadwerkelijk karakter van het gezinsleven wordt aangetoond aan de hand van de regelmaat van de contacten die aantonen dat de persoonlijke en affectieve banden hersteld worden. In voorkomend geval vervallen ook de voorwaarden van ten laste zijn en het ouderlijke gezag (inclusief het recht van bewaring).” (Parl. St., DOC 55 3596/00,; 3 KAMER • 5e ZITTING VAN DE 55e ZITTINGSPERIODE, pg. 15, op <https://www.dekamer.be/FLWB/PDF/55/3596/55K3596001.pdf>)

Lidstaten zijn er toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C- 101-01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Orde des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bijgevolg bij de toepassing van het nationale recht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, 3e alinea van het VWEU. De verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU gezien het de nationale rechter in staat stelt om, binnen het kader van zijn bevoegdheden, de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslissing van de bij hem aanhangige geschillen (HvJ 5 oktober 2004, C-397/01-C-403/01, Pfeiffer e.a., Jurispr. I-8835, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07-C-380/07, Angelidaki e.a., Jurispr. I-3071, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, Jurispr. I365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C- 106/89, Marleasing, punt 8).

De richtlijn waar uitvoering aan wordt gegeven door artikel 10 Vw. is de Gezinsherenigingsrichtlijn (Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging).

Art. 5.5 van de Gezinsherenigingsrichtlijn stelt: “Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen”.

Artikel 10.3 van de richtlijn stelt:

“Indien de vluchteling een alleenstaande minderjarige is,

a) staan de lidstaten de toegang en het verblijf uit hoofde van gezinshereniging toe aan zijn bloedverwanten in rechtstreekse opgaande lijn zonder de in artikel 4, lid 2, onder a), genoemde voorwaarden toe te passen”

Artikel 16.1, b) van de richtlijn stelt: “De lidstaten (...) het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen (...): b) wanneer de gezinshereniger geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven (...) onderhoudt met het gezinslid of de gezinsleden;

In HvJ, zaak C-279/20, 1 augustus 2022 oordeelt het Hof dat de Gezinsherenigingsrichtlijn conform het recht op gezinsleven en conform artikel 24.2 en 24.3 van het Handvest van Grondrechten moeten gelezen worden:

“41 Artikel 7 van het Handvest erkent met name het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven. Dat artikel 7 moet volgens vaste rechtspraak worden gelezen in samenhang met de verplichting om rekening te houden met de in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende belangen van het kind en in aanmerking te nemen dat, overeenkomstig artikel 24, lid 3, een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders moet kunnen onderhouden [arrest van 16 juli 2020, Belgische Staat (Gezinshereniging – Minderjarig kind), C-133/19, C-136/19 en C-137/19, EU:C:2020:577, punt 34 en aldaar aangehaalde rechtspraak].”

In HvJ, zaak C-230/21, 17 november 2022 oordeelt het Hof dat de doelstelling van de Gezinsherenigingsrichtlijn niet louter is gezinshereniging te bevorderen maar dat deze specifiek beoogt een grotere bescherming te bieden aan vluchtelingen die niet-begeleide minderjarigen zijn:

“43 Zoals er in punt 37 van dit arrest aan is herinnerd, streeft richtlijn 2003/86 er bovendien niet alleen op algemene wijze naar om gezinshereniging te bevorderen en bescherming te bieden aan onderdanen van derde landen, met name aan minderjarigen, maar beoogt artikel 10, lid 3, onder a), ervan specifiek een

grotere bescherming te bieden aan alleenstaande minderjarige vluchtelingen (arrest van 12 april 2018, A en S, C-550/16, EU:C:2018:248, punt 44 en aldaar aangehaalde rechtspraak”

In zaak C-1/23 PPU, 18 april 2023 aanvaardt het HvJ dat er spoedeisendheid is en dat die blijkt uit de scheiding van een kind van diens vader en er een risico is op ernstige schade in de ouder-kind relatie.

In zaak C-230/21 van 17 november 2022 oordeelt het Hof dat de lidstaten niet over een beoordelingsmarge beschikken bij de toepassing van artikel 10.3 van de Gezinsherenigingsrichtlijn en dat alleenstaande minderjarigen bijzondere bescherming verdienen onder de richtlijn:

“28 Bijgevolg legt artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86 de lidstaten een precieze positieve verplichting op om in het in deze bepaling aangegeven geval gezinshereniging van bloedverwanten van de eerste graad in rechtstreekse opgaande lijn van de gezinshereniger toe te staan. Met betrekking tot het recht op gezinshereniging dat alleenstaande minderjarige vluchtelingen aldus toekomt, beschikken de lidstaten niet over een beoordelingsmarge en gelden evenmin de voorwaarden van artikel 4, lid 2, onder a), van die richtlijn (zie in die zin arrest van 12 april 2018, A en S, C-550/16, EU:C:2018:248, punt 34).”

“37 Een alleenstaande minderjarige vluchteling die helemaal alleen verblijft op het grondgebied van een andere staat dan zijn staat van herkomst, bevindt zich immers in een bijzonder kwetsbare positie die rechtvaardigt dat gezinshereniging met zijn bloedverwanten van de eerste graad in rechtstreekse opgaande lijn die zich buiten de Unie bevinden, wordt bevorderd. Dit verschil in situatie rechtvaardigt dat het recht op gezinshereniging niet wordt onderworpen aan de voorwaarden van artikel 4, lid 2, onder a), van richtlijn 2003/86, maar aan die van artikel 10, lid 3, onder a), ervan, dat specifiek beoogt een grotere bescherming te bieden aan vluchtelingen die alleenstaande minderjarigen zijn (zie in die zin arrest van 12 april 2018, A en S, C-550/16, EU:C:2018:248, punt 44).”

Dit arrest, tegen de Belgische Staat, gaat overigens over het feit dat het geen voorwaarde is voor de gezinsherenigingsrichtlijn dat de NBMV in kwestie ongehuwd is. Er wordt ook nergens bepaald dat de gezinshereniger moet samenwonen met de NBMV in kwestie, dus er mag ervan worden uitgegaan dat een dergelijke verplichting wel vermeld zou worden als het een voorwaarde zou zijn. Het feit dat gezinshereniging tussen een ouder en exNBMV die gehuwd is mogelijk is onder de richtlijn toont alleszins aan dat samenwoning niet vereist is gezien de kans reëel is dat een gehuwde ex-NBMV niet samenwoont met zijn of haar ouder.

Het Hof van Justitie heeft in zaak C-279/20 van 1 augustus 2022 geoordeeld dat alleszins al voor een meerderjarig geworden gezinslid dat recht had als voormalig minderjarig kind op gezinshereniging samenwoning geen vereiste is om van een werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 16 van de richtlijn te spreken. Er zijn geen criteria om te beoordelen of er werkelijke gezinsbanden zijn en geen specifieke eis qua hechtheid gezinsband. Invulling wordt ook niet overgelaten aan de lidstaten. Na de vlucht kan er uiteraard geen werkelijk gezinsleven onderhouden worden, vanwege de bijzondere situatie van de betrokkene als vluchteling. En het gezinsleven tussen ouder en kind stopt niet onmiddellijk zodra het kind meerderjarig wordt. De richtlijn en het Handvest beschermen wel het recht op een gezinsleven, maar betrokkenen zijn vrij te bepalen hoe zij dit gezinsleven willen leiden en stellen geen eisen m.b.t. hechtheid/intensiteit van dit gezinsleven. Het voornemen van de betrokkenen om voor zover mogelijk elkaar af en toe te bezoeken, en om regelmatige contacten van welke aard ook te onderhouden kan gezien de individuele situatie en kenmerken zoals leeftijd, volstaan om aan te nemen dat ze persoonlijke en affectieve banden aan het herstellen zijn en te spreken van een werkelijk gezinsleven. Financiële ondersteuning tussen ouder en kind kan niet verwacht worden gezien zij waarschijnlijk daartoe de middelen niet hebben:

“57 In dit verband moet in herinnering worden gebracht dat artikel 16, lid 1, onder b), van richtlijn 2003/86 de lidstaten de mogelijkheid biedt om een verzoek tot gezinshereniging af te wijzen, de uit dien hoofde afgegeven verblijfstitel in te trekken of te weigeren deze te verlengen, wanneer de gezinshereniger geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven (meer) onderhoudt met het gezinslid of de gezinsleden. Deze bepaling bevat echter geen criteria aan de hand waarvan kan worden beoordeeld of er daadwerkelijk sprake is van dergelijke werkelijke gezinsbanden, noch stelt zij specifieke eisen met betrekking tot de hechtheid van de betrokken gezinsband. Voorts verwijst zij op dit punt evenmin naar het recht van de lidstaten.

58 Zoals in herinnering gebracht in punt 37 van het onderhavige arrest moet met het oog op de eenvormige toepassing van het Unierecht en het beginsel van gelijke behandeling als algemene regel gelden dat een Unierechtelijke bepaling die voor de vaststelling van haar betekenis en draagwijdte niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, in de gehele Unie autonoom en op eenvormige wijze wordt uitgelegd, waarbij met name rekening moet worden gehouden met de context van de bepaling en met het doel van de betrokken regeling.

59 Opgemerkt dient te worden dat richtlijn 2003/86 volgens overweging 6 ervan beoogt, door middel van gezinshereniging, de bescherming van het gezin te waarborgen en de mogelijkheid te bieden het gezinsleven voort te zetten of op te bouwen. Voorts is gezinshereniging volgens overweging 4 van deze richtlijn een noodzakelijk middel om een gezinsleven mogelijk te maken en draagt zij bij tot de vorming van sociaal-culturele stabiliteit.

60 Zoals in punt 42 van het onderhavige arrest in herinnering is gebracht, moeten maatregelen inzake gezinshereniging, waaronder die van artikel 16 van deze richtlijn, bovendien de grondrechten eerbiedigen, met name het door artikel 7 en artikel 24, leden 2 en 3, van het Handvest gewaarborgde recht op eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven, op grond waarvan de lidstaten verzoeken

om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen.

61 Tevens moet in herinnering worden gebracht dat, krachtens overweging 8 van richtlijn 2003/86, de situatie van vluchtelingen bijzondere aandacht vraagt wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Om die reden schept deze richtlijn voor vluchtelingen gunstiger voorwaarden voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging.

62 Tot slot vereist de beoordeling van de voorwaarden om te kunnen spreken van een werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 16, lid 1, onder b), van richtlijn 2003/86 een beoordeling per geval, zoals overigens blijkt uit artikel 17 van deze richtlijn, met inachtneming van alle relevante factoren in elk afzonderlijk geval en in het licht van de door die richtlijn nagestreefde doelstellingen.

63 Daartoe volstaat de juridische band tussen ouder en kind op zich niet om een werkelijke gezinsband aan te tonen. De relevante bepalingen van richtlijn 2003/86 en het Handvest beschermen namelijk weliswaar het recht op een gezinsleven en bevorderen de instandhouding ervan, maar zij laten het, zolang de betrokkenen een werkelijk gezinsleven blijven leiden, aan de houders van dat recht over om te bepalen op welke wijze zij hun gezinsleven wensen te leiden en stellen in het bijzonder geen eisen met betrekking tot de hechtheid van hun gezinsband [zie naar analogie arrest van 9 september 2021, Bundesrepublik Deutschland (Gezinslid), C-768/19, EU:C:2021:709, punt 58].

64 In casu staat vast dat XC nog minderjarig was op het moment waarop haar vader gedwongen werd om zijn land van herkomst te verlaten en dus deel uitmaakte van zijn kerngezin, zoals genoemd in overweging 9 van richtlijn 2003/86, waarvan de leden volgens diezelfde overweging „steeds” recht hebben op gezinshereniging. Onder voorbehoud van verificatie door de verwijzende rechter lijkt niets erop te wijzen dat de betrokkenen geen werkelijk gezinsleven leidden gedurende de periode voorafgaand aan de vlucht van de vader.

65 Ten tweede moet rekening worden gehouden met het feit dat in casu XC en haar vader geen werkelijk gezinsleven hebben kunnen leiden gedurende de periode dat zij van elkaar gescheiden waren vanwege, met name, de bijzondere situatie van laatstgenoemde als vluchteling, zodat deze enkele omstandigheid op zich niet de vaststelling kan onderbouwen dat er geen sprake was van een werkelijk gezinsleven in de zin van artikel 16, lid 1, onder b), van richtlijn 2003/86. Bovendien kan evenmin worden aangenomen dat elk familie- en gezinsleven tussen een ouder en zijn kind onmiddellijk ophoudt te bestaan zodra het minderjarige kind meerderjarig wordt.

66 Voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven moet echter worden vastgesteld of er daadwerkelijk sprake is van een gezinsband of van de wil om een dergelijke band te creëren of te behouden.

67 Zo kan het feit dat de betrokkenen voornemens zijn om elkaar, voor zover mogelijk, af en toe te bezoeken, en om regelmatige contacten van welke aard ook te onderhouden, met name gelet op de feitelijke omstandigheden die de situatie van de betrokkenen kenmerken, waaronder de leeftijd van het kind, volstaan om aan te nemen dat zij persoonlijke en affectieve betrekkingen aan het herstellen zijn en om aan te tonen dat er sprake is van een werkelijk gezinsleven.

68 Voorts kan evenmin worden verlangd dat de gezinsherenigende ouder en zijn kind elkaar financieel ondersteunen, aangezien zij waarschijnlijk niet over de daarvoor benodigde materiële middelen beschikken.

69 Gelet op alle voorgaande overwegingen moet op de tweede vraag worden geantwoord dat artikel 16, lid 1, onder b), van richtlijn 2003/86 aldus moet worden uitgelegd dat, om in het geval van gezinshereniging van een minderjarig kind met een als vluchteling erkende ouder te kunnen spreken van een werkelijk gezinsleven in de zin van deze bepaling wanneer dit kind meerderjarig is geworden vóór de toekenning van de vluchtelingenstatus aan de gezinsherenigende ouder en vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging, de juridische band tussen ouder en kind op zich niet volstaat. Het is echter niet noodzakelijk dat de gezinsherenigende ouder en het betrokken kind, wil dat kind in aanmerking komen voor gezinshereniging, deel uitmaken van hetzelfde huishouden of onder hetzelfde dak leven. Incidentele bezoeken, voor zover mogelijk, en regelmatige contacten van welke aard dan ook, kunnen volstaan om aan te nemen dat deze personen persoonlijke en affectieve betrekkingen aan het herstellen zijn en om aan te tonen dat er sprake is van een werkelijk gezinsleven. Voorts kan evenmin worden verlangd dat de gezinsherenigende ouder en zijn kind elkaar financieel ondersteunen.”

De bestreden beslissing weigert de gezinshereniging tussen verzoeker en zijn zoon omdat de referentiepersoon actueel in voorhechtenis zit.

De bestreden beslissing stelt dat er een voorwaarde is van effectieve samenwoning in artikel 10, §1, 7° Vw.

De tekst zelf van de bepaling vermeldt echter enkel komen samenleven als voorwaarde, en heeft het niet over samenwoning. De memorie van toelichting geeft aan dat het expliciet niet de bedoeling is om een voorwaarde van samenwoning op te leggen aan meerderjarig geworden gezinsherenigers. Het gelijkheidsbeginsel als beginsel van Unierecht, en zoals gewaarborgd door artikel 10 en 11 van de Grondwet, laat niet toe voor de invulling van wat een werkelijk gezinsleven een onderscheid te maken in termen van effectieve samenwoning tussen een meerderjarig geworden referentiepersoon en diens ouder en een meerderjarig geworden gezinshereniger en diens ouder in termen van de toepassing van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

En artikel 10 Vw. moet richtlijnconform geïnterpreteerd worden, en het Hof van Justitie geeft duidelijk aan dat artikel 10.3 van de richtlijn geen discretionaire marge laat aan de lidstaten en dat er geen sprake is van een voorwaarde van effectieve samenwoning.

Ten overvloede merkt verzoeker op dat de gezinsband tussen hem en de referentiepersoon voorafgaand aan de vlucht vermoed wordt, dat er geen gedeeld gezinsleven kan en mag verwacht worden tijdens de vlucht, en dat de visumaanvraag op zich een duidelijke aanwijzing is dat ze de gezinsband willen herstellen en willen beleven.

Tot slot dient er opgemerkt te worden dat de referentiepersoon in voorlopige hechtenis zit, en niet veroordeeld werd. Het vermoeden van onschuld geldt en er kan niet voorgelopen worden op hoe lang hij effectief van zijn vrijheid beroofd blijft. Dit staat regelmatige bezoeken en het beleven van waardevolle tijd samen niet in de weg.

Verwerende partij heeft daar ook geen motieven over opgenomen maar houdt het op een vereiste van effectieve samenwoning.

Verwerende partij schendt artikel 10 Vw. samengelezen met overweging 8, artikelen 5.5, artikel 10.3 en artikel 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn en met artikelen 7 en 24 van het Handvest van Grondrechten.

De eerste bestreden beslissing moet vernietigd worden.

Voor Naq.M. (...) werd het visum eveneens geweigerd omdat de referentiepersoon is opgesloten en er niet kan voldaan worden aan de vereiste van effectieve samenwoning vereist in "voornoemd artikel", i.e. artikelen 9 en 13 Vw. maar deze artikelen stellen geen vereiste van effectieve samenwoning. Verwerende partij schendt de materiële motiveringsplicht samen met artikel 9 Vw., en de zorgvuldigheidsplicht.

Naq.M. (...) zijn visumaanvraag is een hybride humanitair visum, ingediend als gezinslid jonger dan 21 jaar samen met zijn rechthebbende vader, i.e. een uitbreiding van de visumaanvraag gezinshereniging van zijn vader en dit visum werd geweigerd samen met de visumweigering voor de vader, op dezelfde dag genomen en betekend en de vernietiging van de visumweigering voor de vader van Naq. (...) zou ook moeten leiden tot de vernietiging van de visumweigering voor Naq. (...), gelet op de onderlinge samenhang die zelfs tot uiting komt in de gelijke motivering.

De tweede bestreden beslissing dient eveneens vernietigd te worden.

De bestreden beslissing hoort vernietigd te worden."

3.2. De eerste bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

7° de ouders van een minderjarige vreemdeling die als begunstigde van een internationale beschermingsstatus dan wel overeenkomstig artikel 57/45 tot een verblijf in het Rijk is toegelaten, die met hem komen samenleven alvorens hij de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt en op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd wordt het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

Indien de vreemdeling die vervoegd wordt, de leeftijd van achttien jaar bereikte gedurende of kort na diens procedure tot bekomen van internationale bescherming dan wel diens procedure tot bekomen van de toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45, kan de aanvraag tot gezinshereniging worden ingediend tot drie maanden na de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus dan wel de beslissing tot toelating tot verblijf overeenkomstig artikel 57/45.

De minister of zijn gemachtigde houdt bij de beoordeling van de laatstgenoemde termijn van drie maanden, rekening met bijzondere omstandigheden dewelke de laattijdige indiening van de aanvraag objectief verschoonbaar maken;"

De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij betoogt dat de eerste bestreden beslissing stelt dat er een voorwaarde van effectieve samenwoning vervat is in artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet doch dat de tekst zelf van deze bepaling echter enkel "komen samenleven" als voorwaarde vermeldt en het niet heeft over samenwoning.

Zij kan eveneens gevolgd worden waar zij stelt dat de memorie van toelichting aangeeft dat het expliciet niet de bedoeling is om een voorwaarde van samenwoning op te leggen aan meerderjarig geworden gezinsherenigers.

Immers blijkt uit de voorbereidende werken onder meer wat volgt: "De wijziging onder f), aangebracht aan artikel 10, § 1, eerste lid, onder 7° van de wet van 15 december 1980, heeft hoofdzakelijk tot doel deze bepaling in overeenstemming te brengen met de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het recht op gezinshereniging in hoofde van de bloedverwanten in opgaande lijn van een minderjarige begunstigde van internationale bescherming die het Rijk is binnengekomen zonder begeleiding van een krachtens de wet

verantwoordelijke meerderjarige dan wel zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen. (...)

Tevens, verduidelijkte het Hof van Justitie in de latere zaken C-273/20 en C-355/20 (dd. 01/08/2022) dat het recht op gezinshereniging in de situatie dat de niet begeleide minderjarige begunstigde meerderjarig werd tijdens of kort na diens asielprocedure en de aanvraag gezinshereniging werd ingediend binnen de redelijke termijn van drie maanden, niet kan onderworpen worden aan een strikte voorwaarde van samenwoning.

“2) Artikel 16, lid 1, onder b), van Richtlijn 2003/86 moet aldus worden uitgelegd dat, om in het geval van gezinshereniging van een ouder met een als vluchteling erkend minderjarig kind te kunnen spreken van een werkelijk gezinsleven in de zin van deze bepaling wanneer dit kind meerderjarig is geworden vóór het besluit op het door die ouder ingediende verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging, bloedverwantschap van de eerste graad in rechtstreekse opgaande lijn op zich niet volstaat. Het is echter niet noodzakelijk dat het gezinsherenigende kind en de betrokken ouder, wil die ouder in aanmerking komen voor gezinshereniging, deel uitmaken van hetzelfde huishouden of onder hetzelfde dak leven. Incidentele bezoeken, voor zover mogelijk, en regelmatige contacten van welke aard dan ook, kunnen volstaan om aan te nemen dat deze personen persoonlijke en affectieve betrekkingen aan het herstellen zijn en om aan te tonen dat er sprake is van een werkelijk gezinsleven. Voorts kan evenmin worden verlangd dat het gezinsherenigende kind en zijn ouder elkaar financieel ondersteunen.”

Volgens het Hof van Justitie kan in voorkomend geval niet vereist worden dat de ouders in België komen samenwonen met het ondertussen meerderjarig geworden kind, maar volstaat het dat zij een daadwerkelijk gezinsleven onderhouden op het Belgische grondgebied. Het daadwerkelijk karakter van het gezinsleven wordt aangetoond aan de hand van de regelmaat van de contacten die aantonen dat de persoonlijke en affectieve banden hersteld worden.” (Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 29 september 2023 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging, Parl.St. Kamer, 2022-23, doc. nr. 55-3596/001, p. 17 en 19)

Daar de aanvraag van de eerste verzoekende partij geweigerd wordt uitsluitend omdat niet voldaan is aan de voorwaarde van effectieve samenwoning omwille van het feit dat de referentiepersoon opgesloten is in de gevangenis, doch deze voorwaarde niet vervat is in artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet en uit de voorbereidende werkzaamheden bovendien blijkt dat niet kan vereist worden dat de ouders in België komen samenwonen met het ondertussen meerderjarig geworden kind, kan de verzoekende partij gevolgd worden dat de eerste bestreden beslissing artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet schendt.

3.3. Het betoog in de verweernota dat indien het visum zou worden toegekend de verzoekende partij en de referentiepersoon niet met elkaar zouden kunnen ‘samenleven’ in België, daar de referentiepersoon in de gevangenis verblijft en zijn leven zich momenteel binnen de gevangensmuren afspeelt, dat los van de discussie dat de verzoekende partij niet moet aantonen deel uit te maken van hetzelfde huishouden of onder hetzelfde dak te zullen leven als de referentiepersoon in België, vast te stellen is dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat zij een werkelijk gezinsleven kan onderhouden in België met de referentiepersoon wanneer die referentiepersoon van zijn vrijheid is benomen en alhier in de gevangenis verblijft, betreft een *a posteriori* motivering die niet in de bestreden beslissing(en) terug te vinden is en geen afbreuk doet aan de voormelde vaststelling dat de aanvraag van de eerste verzoekende partij wordt geweigerd op grond van het niet voldaan zijn aan een voorwaarde van artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet, doch dat een dergelijke voorwaarde niet in voormelde bepaling kan gelezen worden.

3.4. Betreffende de tweede bestreden beslissing

De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

Noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet noch in artikel 13 van deze wet wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. Bijgevolg beschikt de verwerende partij ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot verblijf is geen recht maar een gunst. Dit neemt echter niet weg dat de verwerende partij hierbij het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, moet eerbiedigen.

De verzoekende partij kan gevolgd worden dat de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet geen 'vereiste' stellen van effectieve samenwoning.

Het betoog in de verweernota doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

3.5. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van beide bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 6 maart 2025 tot weigering van de afgifte van een visum worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER